

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Anul XVI nr. 4262

4 pagini — 20 bani

Marți 24 iunie 1958

Buletinul muncilor agricole

În urma ploilor căzute în cea mai mare parte a țării, starea de vegetație a culturilor prășitoare s-a îmbunătățit simțitor. Odată cu aceasta însă, s-a ivit pericolul de îmburuienare a culturilor, ceea ce necesită o atenție mai mare la lucrările de întreținere. Prășirea întâi este pe terminate. Prășirea a doua și a treia însă sînt înfățișate aproape în toate regiunile din țară. În următoarele zile, această lucrare și în special prășirea a doua trebuie intensificată în regiunile rămase în urmă (Galați, Hunedoara la sfîrșit de zăhar, Ploiești, Ploiești, Oradea la floarea soarelui, Ploiești, Galați la porumb etc.).

În regiunile din sud și sud-estul țării au început recoltările de vîră. Pînă la 22 iunie s-au recoltat aproape 20.000 hectare cu cereale păioase. S-au recoltat și în special prășirea a doua trebuie intensificată în regiunile rămase în urmă (Galați, Hunedoara la sfîrșit de zăhar, Ploiești, Ploiești, Oradea la floarea soarelui, Ploiești, Galați la porumb etc.).

O nouă cooperativă agricolă de producție

TIMIȘOARA (de la corespondența noastră). Duminică 22 iunie a.c. în comuna Vărădia din raionul Oravița a luat ființă o nouă cooperativă de producție agricolă cu reșită, în care au intrat 29 de familii cu 129 de ha teren agricol. Cooperativa a primit denumirea de „11 Iunie”.

ECONOMISIREA METALULUI

Cu câteva luni în urmă, colectivul de muncă al uzinelor „Vasile Roșu” din Capitală a lansat chemarea la întrecere pentru economisirea a cît mai mult metal prin reducerea adaosurilor de prelucrare. Rezultatele acestei inițiative s-au dovedit a fi destul de fructuoase. Numai în ultimele trei luni s-au economisit aci aproape 8000 kg de fontă. În celelalte șefii secției de turnătorie Nicolae Dumitrescu, meștrii Grigore Ploștanu și Iordan Petrescu împreună cu inginerul Alexandru Ungur studiază reducerea adaosurilor de prelucrare la una din piesele turnate.

Foto: MIHAI POPESCU

Sătenii din Tapiosuly cinstesc memoria eroilor romîni

Correspondență telefonică din R. P. Ungară

În cîntarea memoriei ostașilor romîni ce și-au dat viața în luptele din noiembrie 1944, pentru eliberarea comunei Tapiosuly din Ungaria, a fost dezvoltat duminică în această comună un monument comemorativ.

Monumentul se află în parcul împrejmuit cu un gard de sticlă albit, unde a fost amenajat cîmășul în luptă. La el au fost înălțați doi stâlpi din beton, unul înălțat de către comuna Tapiosuly și celălalt de către comuna Tapiosuly.

Unitatea care a participat la această luptă a staționat după eliberarea comunei, șapte săptămîni în Tapiosuly. Într-o noapte soldații romîni care au trăit în această luptă în căsuțele albe ale satului, și locuitorii comunei, s-au închinat o foarte caldă prietenie.

Am stat de vorbă cu un tânăr din Tapiosuly pe nume Szabo Jozsef. În casa lui a funcționat centrala telefonică a unității romînești în timpul luptelor. La el au fost și opt soldați romîni, iar cînd a venit clipa de bun răsare, au lăcrimat și cei opt tineri și familia Szabo. Szabo Jozsef își aduce și azi aminte de unii dintre cei care au murit în anonimat pentru eliberarea satului său. Lucra pe vremea aceea la spălarea de rănii din comună. Tăia lemne pentru ca să nu le fie frig celor bolnavi și nu odată cu durere

LANTOS LASZLO

Budapesta, 23 Iunie

OAMENI ȘI FAPTE

Țițeiul își continuă drumul normal

Cu toate că e încă iunierie, sectorul Țiței, din schela Berca, este în dimineața asta în derbere. Sîndorii atîrneză de la dea sau să prelă locul de muncă. Unii mai în vîrstă, oameni călți în meșteșugul sîndorilor, mai zăbovește, cu de obicei, pentru a da statul celor iliori. De după o colină soarele își ține fața frumusea. La dogoarea razelor sale negurile își deslășă pinza, iar natura îmbracă vestmint de purpură. În biroul brigadierului e liniște: registratorul, raportierul și circulația stau o rînduite frumos. Telefonul, absoit, e cîntat într-un sunet adînc. La un colț de masă, comunistul Gheorghe Mircea, cu un creion pe jumătate ascuțit, își notează în carnetul citire planului de producție. Ceasul mîmăra clipele. Gh. Mircea privește cînd la ceas cînd la telefon. Băsoarele, prin fetele carnetului și se oprește acolo unde scrie: Sîndorele 202 și 204, manifestă. Atenție la intervenție. Oamenii trebuie instruiți temeinic.

Închise carnetul, îl băgă în buzunar, apoi își cuprinsse între palme fîștele încruntate, înfruntîndu-se în căutarea unei idei. De multe ori se intervenie la aceste sîndore și tot de altfel ori ele dăduseră de lucru sîndorilor. Astăzi aveau din nou capricii și aceasta îl punea în încurcatură pe Gheorghe Mircea.

Trecuseră mai bine de cinci ore de cînd echipa comunistului Haralambie Vasile opera sîndora 204, iar cea a comunistului Leptan Ștefan sîndora 202. Descădătoarele sîndore stăteau liniștite, oamenii își vedeau de treabă. Nu se simțea nimic neobișnuit. Din cînd în cînd, prin creștea telefonului cel doi brigadieri se informau reciproc asupra situației.

Cînd se credea că totul va sfîrși cu bine, de unde, din necunoscut, din adîncurile pămîntului, la sîndora 202, se simți o zguduitoră tubingului, o sărătură și apoi un val negru de țîț și gaze în sus către înaltul cerului. „Sora bună, a sîndora 202, așa cum o numesc sîndorii, nu se lăsa mai presus, și la un interval de cîteva minute începu și ea să-și dea „arama de țîț”; două sîndore, două erupții. Cîntății însemnate de țîț erau în primădie. Pe comunistul Ștefan Leptan și Vasile Haralambie, erupția îi găsi cu cleștele în

mină strîngînd ultimii pași de tubing. Podarii țîță gîșii la podul sîndore, la locul lor de muncă.

Ce treabă făcui? Această întrebare străbătuse acum valsele Pîclelor, din sîndora în sîndora, din om în om.

În cîteva minute însă, Dobrinescu în fața locului. Erupția era în plină acțiune: uriaș și scumpa valori, valuri de țîț. Unii dintre oameni, care nu mai văzuseră așa ceva, se îngălbeniseră și tremurau de emoție.

Singurii brigadieri își păstrară calmul și aceluși dădu și celorlalți. Cu o mină la uchi și cu rezolvă cîntă în lăuturile ventilele. Ștefan Leptan, Gh. Gherghina, Vasile Haralambie, se apropiară de gura putului. O mică neatenție care ar provoca o scînteie și sîndora s-ar fi mistuit; și odată cu ea, aurul negru, astăzi de scump și prețios țîț întregi. Reușită să-l înclădă, dar prevenirea de gaze și țîț îl aruncă la o parte. Nu se dădura bătuți. Încercară din nou. Era o luptă ce se da între oameni și forțele deslășuite ale naturii. Pentru a putea lupta cu mai mult succes împotriva presiunii le veni ideea ca doi țîț să-și lîne pe al treilea și să-l propășă cu toată puterea pentru ca acesta să poată înclădi prevenitură.

Metoda reuși. Sîndorele țîță înclădă, erupția oprii și țîțul își luă drumul normal.

Pentru un moment, deși erupția fusese oprită, oamenii mai continuau să se lîne unul de altul iar prevenitură să fie mereu strîns. Ei nu auzeau și nu vedeau încă nimic. Nu și puteau da seama că sîndora mai arunca țîț auriu. Vîjșala și haosul le stăpîneau încă auzul. Examenul fusese luat în meșteșugul sîndorilor. Comunistul învinsese războiul lăcrător.

Întăi acum, pe un ochi de țîță ce mîșteie printre uclăturile țîțelor, pe acești oameni adevărați: Ing. Dobrinescu, Gh. Gherghina, Ștefan Leptan, Vasile Haralambie și Gheorghe Barbu. Își strîng mințile, se îmbrățșă și se sărută ca niște țîț care nu se mai văzuseră de mulți ani, fără să bage în seamă că țîțul pătrunsese neștiut în țîț în bocanul, în urechi, în bucurare, pe în bocan.

Asfel de oameni și asfel de fapte nu sînt rare în schela noastră. Eu, care am luat parte pentru prima dată la un asemenea eveniment, drept să spun nu-m-am simțit bine. Dacă-m-am hotărât să scriu aceste rînduri este pentru a exprima respectul și admirația față de sîndorii din Berca pentru oamenii devotați, cinstiți și apreciați care ne-au oferit un exemplu alt de frumos.

Organizația de partid a hotărât ca numele acestor oameni să fie trecute în cartea de onoare a schelii, pentru ca generațiile după generații să-și amintească de fapta eroică și de patriotămul de care au dat dovadă.

VLAD GHEORGHE
muncitor la schela Berca

In preajma „Zilei Grănicerilor” din R.P.R.

Ajutoare de nădejde

— Iacă, un vreau să mă scol și gata. Ce-mi tot dai zor cu scutul? Nici nu s-a crăpat de ziuă și moș Gheorghe, ridicîndu-se într-un cot își aruncă de cîteva ori privirea pe fețe. Într-o parte a cerului, un pic de nori trandafirii vesteau zoriile. Printre copaci grădini se strecură un vînt blînd, înghetă. Pe o asemenea vreme nu merită să te scoli de dimineață. Nu se poate ține la arat, înclădă ochii și se sîț să așteptă din nou.

— Scoală, mă, și vezi-ți de cal! Ori numai vara ai nevoie de el? Așteptă să le dau eu de mîncare?

— No, lăcă-l gura. Iacă, mă scol. Cu tine nu-i chip să se-nteleagă omul. Ce dacă dădă și tu la cai? Și bătrînul se ridică în capul oazelor, țîș de cîteva ori și începu să se îmbrace agale, aruncînd din cînd în cînd cîte-o privire către babă, care-și lăcea de lucru pe lîngă sobă. Își zvrili scurta pe umeri și se-nclădă spre grajd. Simțîndu-l, cași începură să necheză. Un vîntuleț lăcră și își sări în întîmpinare. Împlietîndu-se pe piciorușele subțiri, îi plieră urechi cu palma peste grămaz, ferindu-l din cale. Căi prîșneră să izbășă cu copitele în podcă, nemulțumiți parcă de incalitatea cu care se mîșca moșneagul.

— Ho, mă, apriorilor. Ați flămînzit cu noaptea-n cap? Și lîundu-și furca de după ușă, vru să se îndrepte spre linor. De odată, ochii i se opriră pe mîndrăul de pale de lîngă ieșie și că-mase pironit cu furca în mină. „Ce drecu o fi? Mi mîșcă de aia? Să. Ieșie vîntuleț? N-ai fi avut pe unde pătrunde în grajd. Doar n-oi fi învîșat și dihanie la dechidă ușa. Să. Ieșie vîntuleț? De ce, hoțul vine în grajd să doarmă? Tot rîmugind și gîndind, se apropiară țîț de moșneag și o bolid cu coarnele fureli.

Dihania mormăi, se întinse cît era de lungă și-apoi sari repede în picior. Moșul simți un alor de gheață alinîndu-l de-a lungul spinării și ră-mase o clipă înmormit. Apoi, hotărît, împlinea repede furca înainte și își zise: — Nici o mîșcare, ca nici rîmă! Și țîșindu-l la dihanie cu furca, se retrase pînă cu pas spre ușă, în clădă celor peste 60 de ani ai săi, sari prăgul lîta ca un prîșner și împingînd cu repeziune ușa, trase săvorul.

— Na! zise gîlind și își șterse cu mîncă zăburul broboanele reci de sudoare de pe frunte.

De după ușă se auzi vocea mîncăasă a străinului:

— Deschide, moșule, ușa!... Așa te porți cu oamenii? Nici nu-l întrebă de unde sînt și ce vine și aduce și poc ușa-n nas... Ți-o fi curmă frică de mine?

— Față de om, zici? Numa lupu intră în curte fără să dea de veste. Cîi despre frică, țî-ai și gîsit de cine să-ți fie... Și-acum la poștești și spunem: ce-mi cătași în grajd.

— Da-po! țî-oi zice tot balul... Numa deschide ușa să stăm de vorbă cu oamenii.

— Ca oamenii, ca neoașii. Întîi zî-l, pe-omă-oi deschide.

— Ce caut? Iacă, mi-s din satul vecin. Umblam la oraș cu treburi. La puncte, am căzut în apă... M-am sîț să te mai trezești. Era țîrzu... Așa că-m-am acuit în grajd să mă abicească o țîră.

— Aha și zici că ești din Lepădatu? De ce n-ai spus-o de la început? A-tunci se schimbă povestea... Și de-al cui zici că ești?

Celălalt lăcră. Își dădu seama că moșneagul cunoaște bine oamenii de prin acele părți. Al cui ar fi putut să-și spună că este?

Moșul înțelese și clipi șiret. Carevașă de asta-mi ești... Avea dreptate comandantul grănicerilor cînd zicea că aștia care umblă să întorcă vremurile sînt isteți ai dracului. Auzi cu ce umblă să mă orbească... E lîmpe...

— Zî-l mai bine că vrei să treci dincolo și nu-mi umbla cu povești, zise moșul după un răstimp de tăcere.

— Ești isteț, moșule. Ei, dacă zici, așa este. Și de măi ajuta, îți înmulțesc cășorii în grajd. Cinci mi de lei țî-ajunge?

— Zece... — Șapte... — Nici un leu mă puțin. Altmînter te due plocon grănicerilor. Și n-o să-ți fie moale, ce zici?

— Bine, moșule, zece... dar deschide odată dracului ușa!

— Așteaptă mîșcălău o țîră. Acum sîc deschidă. Hei, babo!

— Ce vrei omule?

— Ia scoale nasul din casă și nu te mai ofări! Hai odată cînd te strîg... Fugă!

O clipă, sușoțiră amîndoi în fața ușii. Apoi moșneagul trase zăvorul și

Duminică, în aula Ateneului R.P. Romîne s-au încheiat

Lucrările Conferinței naționale a mișcării pentru pace din Republica Populară Romînă

În apărarea năzuinței scumpe popoarelor lumii: PACEA

Duminică au continuat și au luat sfîșit lucrările Conferinței naționale a mișcării pentru pace din R.P.R.

În cunoscuta sală a Ateneului, discutiile s-au desfășurat în aceeași atmosferă de caldă prietenie, de adîncă înțelegere, caracteristică încă din prima zi a conferinței. Au vorbit delegații ai regiunilor țării, profesori, țîți ai diferitelor culte, reprezentanți ai popoarelor străine — oaspeții noștri la conferință.

În continuarea discuțiilor a luat cuvîntul acad. Gh. Vîrceanu și profesorul Georg Scherg din Oradea Ștefan, care a subliniat: „Noi țîm că poporul german urăște războiul. Ei nu a uitat orăzele și satele distruse ale Germaniei, milioane de morți și invalizi căzuți în războiul de țîf și corupție desfășurat de hitlerizii, urletele suferințe pe care acest război le-a adus popoarelor Europei”.

Au mai vorbit apoi episcopul evanghelic Fr. Müller și președintele gospodăriei agricole colective „Filimon Sirbu” din regiunea Constanța, N. Hudicovici, care a transmis hotărîrea colectivităților de a lupta împotriva înarmării și a războiului, de a da recolta tot mai bogată pentru pace.

Luînd cuvîntul, Maria Rosetti, președinta Consiliului Național al Femeilor din R.P.R., a salutat conferința din partea consiliului.

Un mare entuziasm a strălucit grupul de tineri și tinere, strălucind de sănătate și via bună — purtătorii stăfetei tineretului și sportivilor din întreaga țară. Ștafeta, organizată în cîntarea conferinței și adusă la București din cele patru colțuri ale țării, exprimă voința fermă a tineretului nostru de a apăra viața nouă a patriei. Ea a fost predată conferinței de către maestră emerită a sportului, Aurora Popescu.

Reprezentantii partizanii păcii din țară, pastorul Erwin Koch a spus printre altele: „Austria este o țară neutră. Aceasta nu înseamnă că Austria lî este indiferentă dacă în lume există primejdia unui război, sau dacă este pace. Pentru Austria, pacea este hotărîtoare pentru însăși existența sa...”

Vorbînd apoi despre relațiile dintre cele două țări, Austria și Republica Populară Romînă, pastorul Koch a adăugat: „Dunărea care leagă Aus-

tria de România și menține relațiile dintre noi este și trebuie să rămînd un fluviu al păcii și al prieteniei reciproce”.

Au urmat la discuții Ing. Gh. Mocă de la exploatarea minieră Valeaș, regiunea Oradea, prof. dr. Henri Aubert din Timișoara, Mehmet Iacob, șeful cultului musulman din R.P.R. și Mihai Gh. Bujor, vechi activist pe tărîm social.

Deosebit de impresionant a fost cuvîntul maestrului nostru poet și scriitor, acad. Tudor Arghezi: „Inițiativa a cuvîntului și la nevoie și la pînă. Cuvîntul e putere. O spune cu adîncă încredințare un meșteșugar de cuvinte. Aveți cuvîntul, oameni buni! Cuvîntul romînesc alături de cuvîntul celorlalte neamuri va răsună departe. Cuvîntul îl aparține ultima biruință. Cuvîntul e mai tare decît sabia trasă. Conglînța care pornește cuvîntul țîrșăie sabia și o țîrșăie”.

Cuvîntul acad. Tudor Arghezi a încheiat discuțiile pe marginea raportului. În momentul următor, președintele a anunțat în aplauzele puternice ale asistenței că în oțăr de delegațiile străine prezente, partizanii păcii din alte țări au țîșit și ei să salute Conferința Națională a mișcării pentru pace din R.P.R. S-au primit mesaje de salut din Belgia, R. Cehoslovacă, Elveția, Finlanda, Japonia, Sudan și Suedia. S-au primit de asemenea numeroase telegrame de salut din partea colectivităților unor mari întreprinderi industriale din țară, a unor unități socialiste din agricultură, ca și din partea mai multor personalități ale vieții științifice și culturale.

În continuarea lucrărilor, prof. univ. Jean Livășcu, prorectorul universității „G. I. Parkon” din București, a făcut propuneri pentru noul Comitet național pentru apărarea păcii din R.P.R. Noul comitet a fost ales în unanimitate, într-o atmosferă de mare înălțare. Din noul comitet fac parte bărbai și femei, reprezentanți ai poporului romîn și ai minorităților naționale din țara noastră, muncitori, țîțari muncitori, oameni de știință și artiști, reprezentanți ai cultelor, gospodine etc.

Ing. Oleviu Rusa, prim secretar al ALICE MIHALCEA

(Continuare în pag. 3-a)

Președintele Conferinței naționale a mișcării pentru pace din R.P.R. în timpul lucrărilor.

Delegatii din regiunea Crăiova, îmbrăcați sărbătoreste, în costume naționale, se alătură, prin aplauzele lor însușite, dorinței unanime de pace a poporului romîn.

Maestra emerită a sportului Aurora Popescu a predat Conferinței ștafeta tineretului și a sportivilor din întreaga țară, transmițînd pe această cale dorința neîmbrătată a tineretului generației de a apăra cu orice preț pacea, de a munci pentru înflorirea patriei noastre socialiste consolidînd astfel cuceririle revoluționare ale poporului romîn.

Dr. Edith Ackerman, președinta Comitetului raional Neubrandenburg, membră în Consiliul german al luptătorilor pentru pace schimbă adrese și cuvinte de prietenie cu un grup de partizanii păcii romîni la Conferință. Ea le spune că poporul german dorește pacea, el cunoscînd grozăviile războiului care a semănat jale aproape în fiecare familie din patria ei.

Fotografii de MIHAI POPESCU

In pag. 2-a:

Cuvîntările participanților la lucrările Conferinței

Lucrările Conferinței naționale a mișcării pentru pace din Republica Populară Română

Restul cuvintărilor le vom publica în numărul viitor al ziarului nostru.

Restul cuvintărilor le vom publica în numărul viitor al ziarului nostru

...ia lor națională, precum și cu osmenii muncii din Spania și Portu-
galia.

Redacția Piața Științei Tel. 7.60.10, Administrația 7.60.10—7.60.20, interior 1400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții, Iperul Combinatul Poligrafic Casa Științei al. V. Stăline.